

5 תערוכות אביב קיץ 2019

גלריה עירונית לאמנות בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

הגלריה העירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

מנכ"ל החברה העירונית לתרבות, נופש וספורט **אלי פולק**
מנהלת אגף אמנות, כותרים ומורשת **רות מקבי**
מנהלת תחום אמנות אפי גן

5 תערוכות אביב-קיץ 2019 ;
אוצרת אפי גן, אוצרת משנה עדי אנגיל

קטלוג:

עיצוב: סטודיו עידית ענת iditanat.com

הפקה: דפוס חבצלת

תודות: לבת שבע ולנועם גכטמן על השאלת עבודותיו של גדעון גכטמן

כל המידות נתונות בס"מ גובה/רוחב/עומק
כל הזכויות שמורות לגלריה העירונית לאמנות, ראשון-לציון ולאמנים

אחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821, www.hironit.co.il

לראות פרושו

להתגעגע

מין תשוקה

ישראל אלירז, 'הבט - שירה מביטה בציר', שם עמ' 100

ישראל אלירז מחבר / אורג במילים את מבטו של הצופה עם יצירה אומנותית, זיכרון, געגוע ותשוקה. קפסולת מילים, 4 שורות, 5 מילים, מנוסחות בתמציתיות ובכשרון רב. אפשר שמילים אלה מתמצות את החיבור בין התערוכות.

נורית גל (צילום) מציגה סדרת צילומי 'טבע דומם': כיכרות לחם אחיד, שאריות מזון שהוקפאו, כוס חלב וכד'. הצילומים מהדהדים אצל המתבונן זיכרונות עבר כמו ריחו של הלחם האחיד, חצי כיכר / כיכר שלם שנקנה במכולת, ואולי אפילו זיכרונות דור שני לשואה, את ערכו של לחם כמוצר יסוד בסיסי.

תמר שליט-אבני (וידיאו וסטילס) מעמתת את המתבונן עם טקס מוכר. הוצאתו של הטקס מן הסביבה הצבאית והבנסתו כסרט אל חדר בגלריה, מצליחה לערער על השמחה, ומחברת את תודעת המתבונן אל זיכרון האירוע שעבר בעצמו (או כהורה) ומאפשרת להתבוננות להיות ביקורתית כמו גם מכילה.

מיכל גבריאלוב (צילום מטופל) מביאה אל הגלריה מאווירתו של רחוב. תחושה פרועה, צבעונית, מוארת ומשוחררת מאפיינת את העבודות. העבודות נעשו ביחס לזיכרונות אישיים: זיכרון קריאת 4 כרכי הספרים הנפוליטנים, זיכרון ההסתובבות בשכונה בנפולי, זיכרון מקום - קרית המלאכה, בו היא פועלת. כל אלו מפעילים זיכרונות וקונוטציות גם אצל המתבונן.

אתי וידר-ורצר (אובייקטים קטנים) זיכרונות אישיים מטעינים את עבודות ההכלאה של אתי. התוצאה הם 'אובייקטים קטנים של זיכרון', מעשה הרכבה אישי המאפשר למתבונן למצוא גם את שרידיו של געגוע אישי.

גדעון גכטמן (2019 - פרק ב') - חדר זיכרון לאמן גדעון גכטמן ד"ל בשנה העשירית למותו, מכיל 2 אובייקטים מפתיעים: 'דמוי כד' הוא שארית שאינה קיימת במציאות לכד שאינו קיים, ושווס לבקן מפוחלץ. שני האובייקטים ממשיכים להדהד את דרכו היחודית של האמן החשוב שעסק בזיכרון, הנצחה ואמנות.

אפי גן אוצרת התערוכות

נורית גל

לחם אחיד צילום

מו הדיון שְׁדָבַר עֲכָשְׁיוּ בְּחִנּוּנֵי וּבְכָלֵב.
כָּל יוֹם אָדוֹן הִירָשׁ בְּצַע גֹּיֵשׁ גָּדוֹל שֶׁל גְּבִינָה. יָדוּ
עָלְתָה וְיָרְדָה וּמִפְּנֵי כֵךְ לֹא יִכְלְנוּ לְרֹאוֹת אִם הַמִּסְפָּר
שֶׁעַל זְרוּעוֹ וְהַמִּסְפָּר שֶׁעַל זְרוּעָהּ שֶׁל אִשְׁתּוֹ הֵם
מִסְפָּרִים עוֹקְבִים.
אָדוֹן הִירָשׁ גַּם לָמַד אוֹתָנוּ לִהְבָּחִין בֵּין לֶחֶם לְכֹן
וְלֶחֶם שָׁחַר. עֲכָשְׁיוּ בְּכָר לֹא אוֹפִים בְּכָרוֹת כְּאַלֶּה.
אָבֵל אֵד חֲרָצוּ בְּקָרוֹם הַחִיצוֹן שֶׁל הַלֶּחֶם הַלְּכֹן שְׁלוֹשָׁה
פְּסִים.
הַכָּלֵב רָבֵץ תָּמִיד בְּפִתְחָהּ שֶׁל חֲנוּת הַמַּכְלֵת וְרָטוֹן.
אוֹלֵי רָאָה בְּעֵינָי רֹחוֹ צְלִי קְדָרָה (אוּ מֵאֲכָל שְׁקָרִי
רְטָטִי) וְרָגַז עַל כֵּךְ שֶׁאֵינּוּ מְרִים אֶת הַתְּבִשִּׁילִים.
יואל הופמן, מצבי רוח, הוצאת כתר 2010, [49]

ניצולי שואה ללחם הייתה משמעות מורכבת ועמוקה. עבורי, הלחם האחיד הפך ללחם גוף המוטען במועקות הזמן, סימבול של הישרדות - זיכרון של השתקה".
'פורטרט של לחם' - דווקא בעת הזו, בה מתקיימת עודפות במאפיות וסוגי לחמים, זוהרים צילומי הלחם האחיד באופן מיוחד. כל צילום מזכיר את הלחם שעדיין אפשר להשיגו במכולות קטנות, במקומות קטנים, במסעדות פועלים. כל כיכר שנקנתה והובאה אל תוך הבית - צולמה, אבל לא רק שכל כיכר אינה מקודמתה, אלא היא צולמה בתאריך אחר מקודמתה, משפיעה גם השעה בה צולמה, אפילו משפיעים רכיביו אופיו של הלחם הספציפי, התנור בו נאפה, הזמן בו שהה בחוץ - משפיעים על התוצאה ואוחזים גם בחלוף הזמן. הצילום הוא ניסיון

בחלל בו מוצגות עבודות הצילום של נורית גל בולטת סדרת צילומי 'לחם אחיד'. הסדרה מושכת ומפתה אבל בו בעת מכה בצופה, שכן היא מעלה דימוי מוכר, עצב רגיש, השולח אל זיכרון ילדות אבל גם אל מצוקה ועוני. 'לחם אחיד' בכלכלה המקומית, מגדיר מוצר מזון בסיסי שמחירו קבוע בחוק והוא מאפשר תמצית מזון עבור האדם העני. על פי הגדרה זו 'לחם אחיד' הוא לחם במשקל 750 גרם ועלותו היום 5.11 ש"ח. "צילמתי 30 יחידות כיכר לחם אחיד במשך חודש שלם. כל יום קניתי כיכר לחם וצילמתי אותה באור חלון צפוני על שולחן עם מפה לבנה מנייר. הצילומים מגלים שכל כיכר - אחר. הצילום מביא 'פורטרט של לחם' הנושא מסר של יושר, צניעות וקידוש היומיום, הארצי והבסיסי. כבת להורים

ובתהליך העבודה אני מתקדמת ומתאימה את אופי הפעולה לחומר ולאובייקט. משהגעתי לכדי מיצוי אני פונה להצבה של החומרים והאובייקטים: מחפשת אחר החלל המדויק, המאפשר את המרחק ואת קנה המידה הנכונים, שיבנו עולם אוטונומי לאובייקט שלי. מבנה החלל, מבנה המשטח ומבנה הפריים עובדים יחד”.

באמצעות הצילום מייצרת נורית מרחב מקביל אשר מאפשר מחשבות כלליות שקשורות לחיים וחוסר חיים, לאהבה, וליחסים, מהלך מחשבתי מפרה עבור הצופה. זוהי אסטרטגיה של אסתטיקה, המפתה את הצופה לעצור ולהסתכל על הדימוי על מנת לייצר פער בין מה שרואים ומה שמדמיינים. מבחינה זו זהו ניסיון לבחון את האופן שבו אנחנו מסתכלים, מגדירים ומציינים, ובאמצעות הזדהות מעניקים ערך.

”ואניטאס” (מלטינית: Vanitas, ריקנות) הוא סוגה סמלית של תאורי טבע דומם, שהייתה אופיינית לציור ההולנדי והפלמי של המאה ה-16 וה-17. מקור המונח הוא בפרשנות הנוצרית לתנ”ך וברעיון כי על האדם לזכור את המוות - מומנטום מורי. האובייקטים המצולמים, הטיפול באובייקט דרך האור, השארת סימני הזמן שחולף, כמו גם מניפולציות אחרות שמפעילה נורית על הצילום, מייצרים מהלך של הנכחה והיעלמות בעולם הפיזי כמו גם המנטלי ועולה מאיליה שאלה אודות תפיסת המציאות. הדימוי החזותי מתרגם אצל הצופה לכדי מחשבה / תודעה הדימוי מערער תפיסות שגרתיות של מקום וזיכרון ומציע תערובת ייחודית. צילומי האובייקטים של נורית מעוררים תחושת ואניטאס ומאפשרים דיון בין שחיקה והעלמות, בין הריק והמקום.

ללכוד משהו אורגני, חי, שנושא חיים משל עצמו ומשפיע על חיי אחרים. מהלך כמעט הרואי שנידון מראש לכישלון. אנחנו מביטים בתצלומים כאילו היו פורטרטים והם מעלים בנו זיכרון חבוי ובה בעת אנחנו מתוודעים לזמן ומהלכו. אחת העבודות בולטת בשנותה, העבודה מביאה את אובייקט הלחם בצבעים לבן/שחור. היא לוכדת מהלכי ריקבון ועובש שחלו בלחם, וכדי לשוות להם כמעט תחושה סוריאליסטית, כזו שמעל המציאות, היא בוחרת להלבין את האובייקט כאילו נעטף בתכריכים. לצד סדרת לחם אחיד מוצגים צילומי אובייקטים, חפצים מן היומיום המצולמים בקפידה כאילו היו חפצי חן, או תכשיטי יוקרה תוך שהאסתטי והיפה משחק ומתעתע.

שלושה צילומים מציגים שאריות מזון שקפאו. לצופה הן מזכירות את המנהג הרווח היום - להקפא שאריות מזון שנשארו. המחשבה על אוכל שהוקפא וחומם מראש אינה מרגשת כאוכל טרי שזה עתה הוכן, או כמוצר יסוד שאפשר לצרוך אותו. ההקפאה סוחטת מהאובייקט את חיוניותו. נורית בוחרת את השאריות, מקפאה אותן, ואח”כ מצלמת אותן כאילו היו במעבדה, ומעמידה אותן כאילו עומדות הן על צלחת פטרי, מועדות לבחינה ובדיקה מעבדתיים. אלא שהבחון הוא הצופה והוא מוזמן לברר מה יש שם ולהבחין בעקבות הזמן. הבחירה באובייקט כמו גם אופן הטיפול בו, מייצרים דיאלוג נוסף עם הנעלם והנוכח ומחזקים את תחושת המומנטום מורי (זכור את המוות). ”אני פוגשת חומרים ואובייקטים במהלך היום יום ואוספת אותם אליי. עליהם אני מבצעת פעולות שונות: קימוט, קיפול, שריפה, צביעה, לכלוך. כל חומר מגיב אחרת,

תמר שליט-אבני

פולחן האביב (נכס"ל)

וידאו. סטילס

תמר שליט אבני מציגה עבודת וידאו, וצילום סטילס אשר צולמו בלשכת הגיוס תל-השומר במהלך 3 השנים האחרונות. העבודה מוצגת בסמיכות ליום העצמאות, ליום הזיכרון לחללי צה"ל וימים לא רבים לאחר מערכת בחירות סוערת. הסרט מביא אינטרפרטציה מעניינת, פתוחה להקשרים רבים של המרחב והאנשים הפועלים בעבורו, ומעורר תגובה אמביוולנטית אצל הצופה. השם שבחרה תמר לעבודה - 'פולחן האביב', מרפרר אל אחת מהיצירות המוזיקליות הידועות ביותר שכתב איגור סטרוינסקי לבלט שבכורתו הייתה לפני כ-106 שנים בפריז. סטרוינסקי הושפע מהתרבות הפגנית. המוזיקה מתארת את טקס הפולחן הפגני המבוצע בסוף החורף. בטקס יושבים זקני השבט במעגל וצופים בנערה בתולה הרוקדת לפנייהם עד מותה בקורבן לאל האביב. המוזיקה של פולחן האביב היה גם חלק מהפסקול של סרט האנימציה "פנטסיה" של וולט דיסני משנת 1940. בין אם תיאור פגני, יצירה רוויה וטעונה, או סרט ילדים מצויר היו למקורות ההשראה לשם העבודה שבחרה תמר, ואולי רק כיוונה לנוער שתקופת הגיוס היא אביב ימיו, כך או כך - יום הגיוס עורר בה תחושה פולחנית / פגנית והאירוע נטען במשמעויות רבות. עבודת הווידאו בנויה מ'שוטים' של מחוות גוף מצולמות של מי שנמצא שם, מחוות טקסיות רפטטיביות המציינות פרידה מהמתגייס: שמחה משולבת בבכי, צעדי ריקוד חוצים שכבות עם. בתהליך הגיוס מתקיימים כל מרכיביו הסוציולוגיים של טקס: הגיוס מציין אירוע

חשוב, יש בו מחזוריות קבועה, ישנם ממונים קבועים על הטקס, מתקיימת בו העברת השרביט מדור לדור, הוא משמר את הסדר החברתי ויש בו פומביות. תשומת לב אל הטקס הזה, תוך שהצופה נזכר ביום הגיוס שלו או של קרוביו, מאפשרת בחינה נוספת של לאום, לאומיות, התלכדות, שבטיות ושולחת אסוציאטיבית למקומות נוספים. "ליוויתי את טקס הגיוס והוא ליווה אותי במהלך מספר שנים. ההתבוננות הראשונית התרחשה בעת הגיוס של בני הבכור, הצילומים עצמם החלו סביב גיוס הבן השני בשנת 2015 והסתיימו עם גיוס הבת הצעירה בדצמבר 2018. בעת שהותי במקום חשתי בו בזמן רגשות סותרים. המצלמה הקנתה לי את המבט החיצוני, מבט ה"אנתרופולוגית" המתבוננת ספק בתדהמה וזעזוע ספק בסקרנות אחר מנהגי השבט החוזר שוב ושוב על אותו הטקס, בעוד השתייכותי לשבט זה הייתה עובדה קיימת. נכחתי במקום מבחוץ ומבפנים בו זמנית. בצילומי הווידאו עקבתי אחר הטקס המוחצן; מהלך הפרידה מהמתגייסים הכולל מחוות גוף מוגזמות, ריקודים, שירה ונשיאה על כפיים. צילומי הסטילס שיקפו את החוויה האישית - המבט על הטקס, ההשתאות, העצב, חוסר התוחלת, הסלידה וההתרגשות - וכך זיהו את המבט הפנימי שלי". לצד הצילום והווידאו נכתב סיפור קצר - 'על הגג' (מצורף לקטלוג התערוכה), הסיפור מתחבר ישירות למעמד הגיוס ומקפל בתוכו זיכרונות אב המגייס את בנו במהלך מבצע 'צוק איתן' תוך שהוא נזכר בתקופת שירות המילואים שלו.

מיכל גבריאלוב

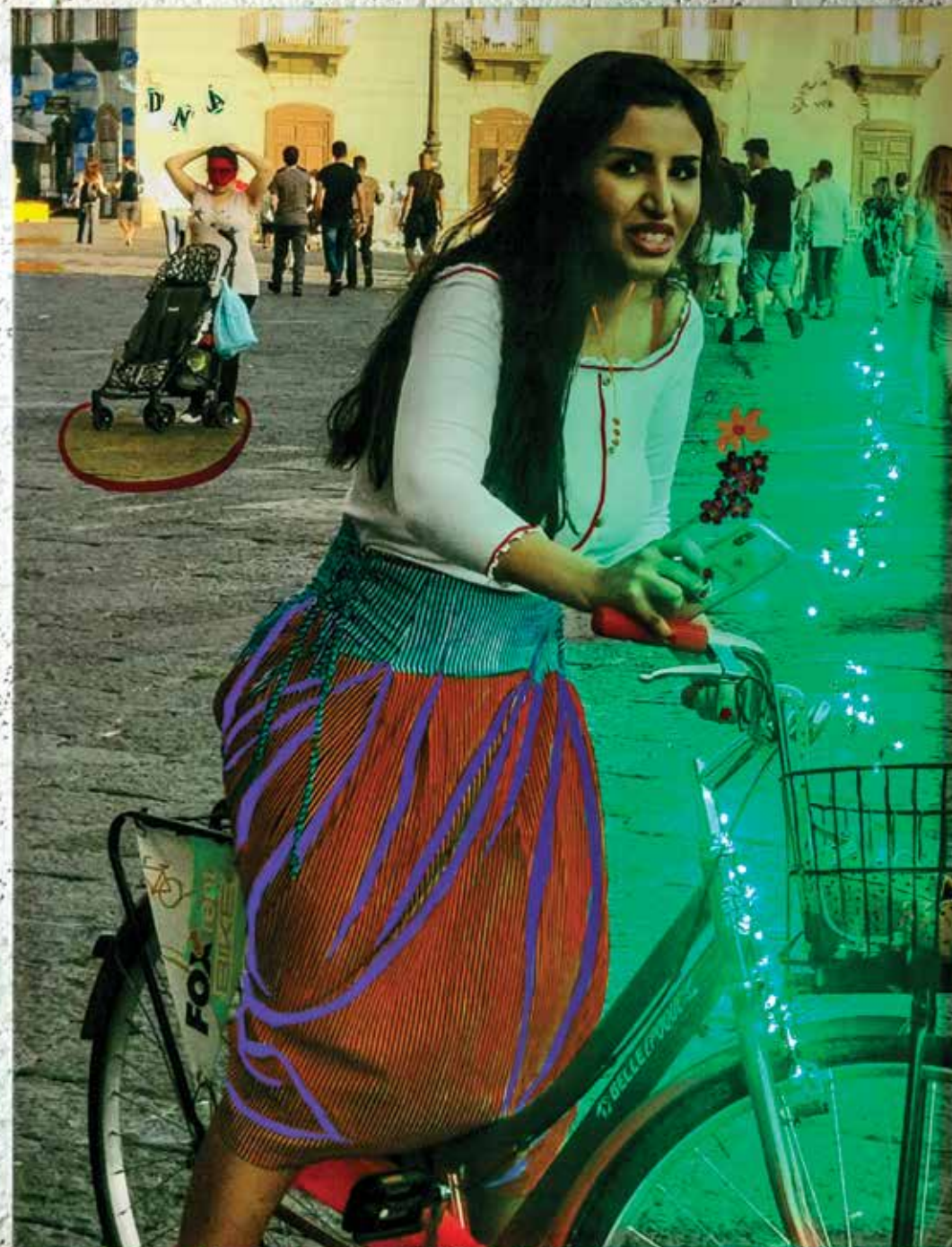
'החברה הגאונה' מקרית המלאכה צילום מטופל

משוטטת ללא ידיעה מוקדמת תוך שהיא נותנת למקום ולחוויות להוביל. חדר מלאכה של סנדלר בקרית המלאכה, כמו גם זוג בנפולי - ביום חתונתם, או אישה צעירה ומרשימה על אופניים המישירה מבט, שתי נשים זקנות היושבות ברחוב, כל אלה הופכים לשחקנים לרגע בסצנה מדומיינת, מלוהקים ל'טייק צילומי' לכאורה אקראי. הרחוב, עוברי האורח, חנויות ובעלי מלאכה הניבו צילומים שנדדו לאחר הדפסתם ל'טיפול' בסטודיו. מהלך העבודה בסטודיו שונה אבל 'זוכר' את הרחוב. הקירות הגסים, מתאר הלבנים, ממשיכים לפעול פעולתם. הצילומים מודפסים בגדלים שונים, ונתלים על הקיר. היא מרססת את הרקע בצבעים זוהרים,

התפרסמו בכל העולם, ותורגמו לשפות רבות, נסעה מיכל לנפולי. הנובלות מתארות חברות מיוחדת הנרקמת בשכונה נפוליטנית בין שתי ילדות ונמשכת לאורך עשרות שנים. בעבור עשרות שנים ובתחילת שנות ה-60 לחייה, מנסה האחת להתחקות אחר גורלה של השנייה. מקור קסמו של הסיפור הארוך נעוץ בגעגוע הטבוע בכולנו לחברות אמיצה, בזיכרונות 'שכונת ילדות', חברות ומשפחה, כמו גם במקום בו תופסים הזיכרונות עם חלוף השנים. בנפולי ובאי איסקייה השוכן מול העיר - החלה מיכל להתחקות ולחפש אחר מקומות המוזכרים בספר, מנסה לצוד ולחוות בהווה, התרחשויות שנגעו בה במהלך קריאת הספרים. מהר מאד מצאה עצמה

הוא בבחינת מקור לגירוי אמנותי תמידי עבור האמנית, שכן מקום נושא עמו את זיכרון העבר. הקירבה אל ה'איש הפשוט' אל מלאכת כפיים, אל פעולה פיזית, כמו גם ההתחקות אחריה, מאפשרים פתח להתחקות אחר האישי, אחר מה שמפעיל אותנו מחוץ לעצמנו, מחבר אותנו אל המקום ואל הסיפור אותו אנחנו נושאים, אותו אנחנו מחפשים תמידית. באמצעות צילומי הסנדלר השכן לסטודיו שלה, דרך האינטראקציה אתו, מחפשת מיכל קצה של חוט מ'שם' שאפשר להמשיכו ל'כאן'. בעקבות קריאת ארבעת כרכי הרומנים הנפוליטנים 'החברה הגאונה' אשר

מיכל פועלת מתוך סטודיו ב'קרית המלאכה' בתל אביב, מקום בו פועלים בעשור האחרון עשרות אמנים עכשוויים וגלריית. האזור התבסס בזמנו על מלאכה זעירה: תופרים, סנדלרים ומיני עושי מלאכה אשר נדחקו והתרכזו בשולי עיר. מאוחר יותר, כמנהגם של שוליים גאוגרפיים, כניסתם של אמנים, סימנה את המקום כאזור 'טרנדי' של אמנות עכשווית, מרכז לגרפיטי ולפעילות אמנותית. הפעילות ב'קרית המלאכה' עדיין מעורבת, משאיות הנושאות סחורה באות והולכות, פועלים וסוחרים קטנים מאכלסים עדיין את המקום, כמו גם מועדוני שוליים אשר פועלים בלילה. עירוב השימושים

המלאכה על עושי המלאכה בה, כמו גם את האמנים עושי הגרפיטי על פני קירות האזור, ויש בה את מסעה ברחובות נפולי. התוצאה היא סדרת עבודות בבחינת צילומים 'מטופלים' שהם מהלך פתוח, הנדמה לעיתים כאקראי, אבל אווירתו מרעננת, שמחזירה אותנו אל הרחוב והיא חופשית.

מתערבת, באמצעות המנדט הציורי מנכיחה את המבט שלה. היא מאירה את הסצנה כאילו ביימה אותה ועם זאת נדמה שהיא מחזירה את הסצנה אל הרחוב וכעת הסצנה אחוזה, מוכתמת, מוטבעת בסימניה שלה. הפעולה בסטודיו נעשית מתוך חופש יצירה רב. יש בפעולה הזו את זיכרוןן של השנים הרבות שעשתה בניו יורק, את קרית

אתי וידר-ורצר

שחור רוחש
אוביקטיים קטנים

האם השחור יכול לרוחש? רחישה היא תנועה, אנרגיה נעה בחומה. רחישה מאזכרת רשרוש, אוושה, תסיסה, רתיחה, אבל שולחת גם אל רחשי הלב שהומה ומרגיש. שתי המילים 'רוחש' ו'שחור' הן פלינדרום - צמד סמלי. מעבר למחזור הזמן (סימנו של הלילה) השחור מסמן סוף, מוות, והתאיינות, צבע הבולע כל. בעבודותיה של אתי וידר-ורצר השחור הוא צבע יסודי, מכיל כל, שמיכה מבעבעת ורוחשת חיים לצד מוות. התחלה ולא סוף. מודעת אל משמעויותיו של השחור, בוחרת אתי להתחיל מהצבע השחור, להתמודד עם חרדה קיומית, לנסות ולפגוש בכל עבודה

פחד, כעס, כאב ועוצמה? אתי פועלת על השחור במגוון טכניקות, חלקן מוכרות ביצירה האמנותית (כתב, חריטה, ציור, עבודה על שקפים, שימוש ב'רדי מייד' - חפץ מן המוכן המשמש לה כחומר גלם) וחלקן הן תוצאה של ידע בעבודת צורפות עדינה, המחברת ומלחימה, תופרת ומצמידה פליז ונחושת אל נייר, חוט אל פליז, פנינים וכד' ויוצרת מעשה הרכבה שנדמה שלא אפשרי ובכל זאת הוא מורכב, אחוז, מחובר, עומד ומצהיר זהות חדשה, זהות כלאיים של מה או של מי שהעבר וההווה שלו שזורים יחד. אלמנטים שהופיעו בעבר ביצירתה ממשיכים ומופיעים גם בסדרה

1. פלינדרום הוא מילה, מספר, משפט או כל רצף סמלים אחר שקריאתו מימין לשמאל ומשמאל לימין - זהה.
2. במובן זה מזכירה ההתמודדות עם הצבע השחור את ההיפך המוכר יותר באמנות - 'אימת הבד הלבן' המסמן ריקנות עבור ציירים רבים.

לחבר מין לשאינו מינו
בחוט שחור.
לחרוט בעץ
לשרוט בפליז
להסיר
לגלות
לראות מבעד לשקוף
לקוות
לייחל
לצפות
להידקר
להיפצע
להחלים
לראות מעבר
להכיל ניגודים
לקבל שינויים
בשחורים לראות צלול
בכחולים לצלול
לנשום עמוק
תמיד

זו. חיות כדוגמת כלב ונברן, ממשיכות להופיע. נחרטות, נחרצות על גבי שקף, משמשות עוגן להבנת רחש השחור, להבנת הפחד לצד הניסיון להתגבר עליו. הטכניקה של חריטה, חריצה, פירוק והרכבה כמו גם הדימויים אינם רבים, אלא שהחיבור העדין בין החומרים השונים, חיבור הנתפר ביד, לעיתים מולחם, הופך אותם למעין שכיות חמדה אישיות. סך העבודות מביא מערך אובייקטים פיסוליים / ציוריים קטנים התלויים במרחק מהקיר כאילו זקוקים הם לנפח, לאוויר נוסף, למרחב כדי להיות. גודלן של העבודות (כולן קטנות) מייצר אפשרות לבחינת אסתטיקה, ומקומה. *"אני לא יודעת למה חיברתי מה שחיברתי אבל סופו של דבר – אי אפשר אחרת. כמו בשירה, כמו בכתיבה".* אל השיחה אודות העבודות הביאה אתי שורות שרירות שכתבה לקראת התערוכה. מתאים לסיים את ההתבוננות במערך החדש של עבודותיה הפיסוליות ציוריות בקריאת מילותיו:

גדעון גכטמן

(חלק ב' - 2019)

שבין הדימוי למציאות, בין ייצוג באמצעות האמנותי לבין המציאות. מאחוריו, בגובה - ניצב טווס. טווס אחד מתוך 2 טווסים מפחלצים שיצר גכטמן לתערוכותיו במהלך השנים. הטווס - לבן, לבקני, ההידור הטוסי וציצת ראש אינם מציגים שלל צבעים מפואר. הטווס אינו מתפקד כטווס איליו הורגלנו. פעולת הפחלוץ הנעשית לאחר מות, מנסה להשיב אל המרחב את צורתו של הדבר בטרם הפסיק לחיות, ועל כן היא ממשיכה להדהד את יסודות יצירתו של גכטמן העוסקת במחלה, מוות והנצחה. בחרנו ב-2 אובייקטים שלא הוצבו יחד במערכי עבודותיו. חירות שלקחנו כדי להמשיך ולהדהד את יצירתו החשובה של גכטמן אל הצופה. עם זאת שני האובייקטים מביאים אל תודעת הצופה את האניגמטי, הלא ברור, המציג (גם אם באופן מרהיב) שאלות על ייצוג ועל פער בין נראה לקיים. אלו אבני הבניין בעבודתו האמנותית החשובה של גכטמן.

בשנה העשירית למותו של האמן תושב העיר, גדעון גכטמן ובשנת"פ עם אלמנתו ובנו, הגלריה העירונית בראשל"צ מציגה פרויקט הנצחה מתמשך, לאורך השנה. זהו סבב התערוכות השני בו מוקדש חדר בגלריה ליצירתו של גכטמן. "הדברים שהעסיקו אותי כבר אז - זיכרון, הנצחה, בימוי, יחד עם רצון בעבודה שצומחת באופן אורגני בלי הפסקות - הביאו אותי לתבנית של מאוזוליאום, מין מערך (שאמנם מוכר מההיסטוריה) שמכניס לאינסטליישן את ממד הזמן, הרצף". במרכז החדר ניצב שלד של כד. מרוקן, לא מתפקד ועם זאת מזכיר את הכד שהוצג בסבב התערוכות הקודם: כד מתוך סדרת 'דמוי- כד' (1989, צבעי שמן ולכה תעשייתית על פיברגלס 116/88 ס"מ). 'דמוי - כד' זה משולל מה שהחזיקו בכד, רק השלד (כאילו היה, או קיים שלד לכד) צבוע באופן שבו גכטמן צבע וסימן משטחים רבים דמויי פורמייקה, דמויי שיש או אבן. הכד המרוקן שולח אותנו לרווח

/// פרטי עבודות

נורית גל

לחם אחיד 2, הזרקת דיו על ניר ארכיוני, 2017 ...עמ' 6 למעלה
לחם אחיד 4, הזרקת דיו על ניר ארכיוני, 2017 ...עמ' 6 למטה
שאריות 1, הזרקת דיו על ניר ארכיוני, 2018 ...עמ' 8
שאריות 3, הזרקת דיו על ניר ארכיוני, 2018 ...עמ' 9
מצבה, headstone הזרקת דיו על ניר ארכיוני, 2017 ...עמ' 11 למטה
כוס, הדפסה על כרומלוקס, 2018 ...עמ' 11 למעלה

תמר שליט-אבני

פולחן האביב (#2), הדפס דיו, 46*70 ס"מ, 2016 ...עמ' 12
פולחן האביב (נכס"ל), סטילס מתוך וידיאו, 2015-2018, 6:00 דקות ...עמ' 14-15

מיכל גבריאלוב

פינוקיו בחנות ספרים, הדפסת צילום וטכניקה מעורבת על בד/נייר, תאורת לד,
קוטר 70, 2018 ...עמ' 16
התאורן, הדפסת צילום וטכניקה מעורבת על בד/נייר, תאורת לד, 60/80 ס"מ,
2018 ...עמ' 17 שמאל
החיים עוברים, הדפסת צילום וטכניקה מעורבת על בד/נייר, תאורת לד,
60/80 ס"מ, 2018 ...עמ' 17 ימין
הנערה בירוק הדפסת צילום וטכניקה מעורבת על בד/נייר, תאורת לד,
139/104 ס"מ, 2018 ...עמ' 18
החיים עוברים - תן לחיות, הדפסת צילום וטכניקה מעורבת על בד/נייר, תאורת לד,
60/80 ס"מ, 2018 ...עמ' 19

אתי וידר-ורצר

עין השמש, עץ, פח, פליז, חוט שקף, אקריליק, 25/21 ס"מ, 2018 ...עמ' 20
ללא שם, עץ, שקף, אקריליק, פח, פליז, 41/21 ס"מ, 2018 ...עמ' 21
שמיים זהובים, עץ, אקריליק, סיליקון, שקף, פרספקס, נייר זהב, 52/19 ס"מ,
2018 ...עמ' 22
פרח חי, עץ, שקף, פנינים, פרספקס, אקריליק, חוט, 28/14, 2018 ...עמ' 23

גדעון גכטמן

טווס, טווס מפוחלץ, כן שיש 43/43 ס"מ, 180 ס"מ, 1994-1999. אוסף משפחת
האמן. ...עמ' 24